

ΑΘΗΝΑ

Πόσες φωνές στη γη,
πόσες φωνές στο μνήμα
πόσες οικίες στην εκκλησιά
"Αδειασε ή ταβέρνα,
όραμους δεν έχει πιά.
Τέ θλίψη, 'Αθήνα,
Ένα τραγούδι μου γεννά.

Τά στενά δακρύζουν
δακρύζουν τά κουρέλια,
κι' οί μυγες στα τυφλά
περπατούν δακρύζουν

μυγες,
και τό τετράχρονο παιδί
κτένες πουλά, και διαλαλά
θλιμμένα

Αραχίδες
πρωί στις τέσσερεις κι' ή 'Αθήνα
κιά δεν μπορεί να κοιμηθεί
Πρωί στις τέσσερεις
λεπτοί, του φεγγαριού ή κόψη.
Κλωπές διαγράφονται στους λόφους
οί θυληκές γάτες της Προδίκας

Τά' ουνορα μου ένα κομμάτι,
έχ, μαύρα μάτια,
κι' ό λεύστερος στης γωνιάς τόν γλόμπο
μου φέρνει κόμπο
μέε στην καρδιά.

Στόν ουρανό μια σπέθα, να μια γλόγα,
Τό κι' όλας ένα τράμ,
σημαίνει τό σημάριμα μιας μέρας,
αίθε φοβερός μέρας για μέε.